

Ser cristià és pertànyer al poble de Déu

Dv, 8/05/2020 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)

Introducció

Ahir vaig rebre una carta d'un grup d'artistes: on m'agraïen la pregària que vam fer per ells. Vull demanar al Senyor que els beneixi perquè els artistes ens fan entendre què és la bellesa i, sense bellesa, l'Evangelí no es pot entendre. Preguem de nou pels artistes.

Homilia

Quan Pau és convidat a parlar a la sinagoga d'Antioquia [de Pisídia] per explicar aquesta nova doctrina, és a dir, per explicar a Jesús, proclamar Jesús, Pau comença parlant de la història de la salvació (cf. Ac 13,13-21). Pau es va aixecar i va començar: "El Déu d'aquest poble d'Israel va elegir els nostres pares i quan vivien com a forasters a l'Egipte, en va fer un poble gloriós" (v. 17) ... i [va explicar] tota la salvació, la història de la salvació. Esteve va fer el mateix abans del martiri (cf. Ac 7,1-54) i també Pau, una altra vegada. L'autor de la Carta als Hebreus fa el mateix quan explica la història d'Abraham i "tots els nostres pares" (cf. He 11,1-39). Avui hem cantat el mateix, nosaltres: "Cantaré l'amor etern del Senyor, faré conèixer amb la boca la vostra fidelitat" (Sl 88,2). Hem cantat la història de David: "He trobat a David, el meu servent" (v. 21). El mateix fa Mateu (cf. Mt 1,1-14) i Lluç (cf. Lc 3,23-38): quan comencen a parlar de Jesús, parlen de la genealogia de Jesús.

Què hi ha en relació a Jesús? Hi ha una història. Una història de gràcia, una història d'elecció, una història de promeses. El Senyor va escollir Abraham i va anar amb la seva gent. Al començament de la missa, en el cant inicial, hem dit: "Quan sortíeu Senyor guiant el poble i li obríeu camí i anàveu al costat del vostre poble, a prop del vostre poble". Hi ha una història de Déu amb el seu poble. I per això, quan a Pau li pregunten que expliqui el perquè de la fe en Jesucrist, no

comença amb Jesucrist: comença amb la història. El cristianisme és una doctrina, sí, però no només. No és només en es coses que nosaltres creiem, és una història que porta aquesta doctrina que és la promesa de Déu, l'aliança de Déu, ser elegits per Déu.

El cristianisme no és només una ètica. Sí, és cert, té principis morals, però hom no és cristià només amb una visió d'ètica. És més. El cristianisme no és una elit de persones escollides per a la veritat. Aquest sentit elitista que continua a l'Església, no? Per exemple, sóc d'aquesta institució, pertanyo a aquest moviment que és millor que el teu, a aquest, a aquell altre ... És un sentit elitista. No, el cristianisme no és això: el cristianisme és *pertinença* a un poble, a un poble triat per Déu de forma gratuïta. Si nosaltres no tenim aquesta consciència de pertinença a un poble, serem cristians ideològics, amb una petita doctrina d'afirmació de la veritat, amb una ètica, amb una moral -està bé- o amb una elit. Ens sentim part d'un grup escollit per Déu -els cristians- i els altres aniran a l'infern o si se salven és per la misericòrdia de Déu, però són els descartats ... I així successivament. Si no tenim consciència de pertinença a un poble, no som veritables cristians.

És per això que Pau explica Jesús des del principi, de la pertinença a un poble. I moltes vegades, moltes vegades, nosaltres caiem en aquesta parcialitat, siguin dogmàtiques, morals o elitistes, no? El sentit de l'elit és el que ens fa tan mal i perdem aquesta sensació de pertinença al sant poble fidel de Déu, que Déu ha escollit en Abraham i li ha promès, la gran promesa, Jesús, i l'ha fet caminar amb esperança i ha fet aliança amb ell. Consciència de poble.

Sempre em crida l'atenció aquest passatge del Deuteronomi, crec que és el 26è capítol, quan diu: "Un cop a l'any, quan tu aniràs a presentar les ofrenes al Senyor, els primers fruits i quan el teu fill et demanarà: 'Però pare, per què ho feu? això?', no li heu de dir: 'Perquè Déu ho ha manat', no: 'Nosaltres érem un poble, nosaltres érem així i el Senyor ens ha alliberat...' " (cf. Dt 26,1-11). Explicar la història, com va fer Pau aquí. Transmetre la història de la nostra salvació. El Senyor en el mateix Deuteronomi aconsella: "Quan tu arribaràs a la terra que tu no has conquerit, que jo l'he conquerit, i menjaràs els fruits que no has plantat i viureu en les cases que no heu construït, en el moment de fer l'ofrena "(cf. Dt 26.1), recita -el famós credo deuteronomí-" El meu pare era un arameu errant, va baixar a Egipte "(Dt 26.5) ..." Va romandre allà 400 anys, i després el Senyor el va alliberar, i el va portar endavant ... ". Canta la història, la *memòria del poble*, de ser poble.

I en aquesta història del poble de Déu, fins que arriba Jesucrist, hi ha hagut sants, pecadors i molta gent corrent, bona, amb les virtuts i els pecats, però tots ells. La famosa "multitud" que seguia Jesús, que tenia el *sentit* de pertànyer a un poble. Un cristià fictici que no tingui aquest sentit no és un veritable cristià; és una mica especial i se sent justificat sense el poble. Pertinença a un poble, tenir memòria del poble de Déu. I això ho ensenyen Pau, Esteve, i una altra vegada Pau, els apòstols ... És el consell de l'autor de la Carta als hebreus: "Recordeu els vostres avantpassats" (cf. Hb 11,2), és a dir, aquells que ens han precedit en aquest camí de salvació.

Si algú em preguntés: "Quina és per tu la desviació dels cristians avui i sempre? Quina seria la desviació més perillosa per als cristians?", Jo diria sense dubtar: la manca de memòria de pertinença a un poble. Quan falta això, venen els dogmatismes, els moralismes, els moviments ètics, moviments elitistes. Falta el poble. Un poble pecador, sempre, tots ho som, però que nos s'equivoqui, que té el

sentit de ser un poble elegit, que camina darrere d'una promesa i que ha fet una aliança amb ell potser no compleix, però ho sap.

Demandar al Senyor aquesta consciència de poble, que la Mare de Déu va cantar bellament en el seu Magnificat (cf. Lc 1,46-56), que Zacaries cantava de manera tan bonica en el seu Benedictus (cf. Lc 1,67-79), cants que resem tots els dies, al matí i al vespre. Consciència de poble: nosaltres som el sant poble fidel de Déu que, com diu el Concili Vaticà I, i després el II, en la seva totalitat té el sentit de la fe i és infal·lible d'aquesta manera de creure.

Pregària per la comunió espiritual

Als teus peus, oh Jesús meu, m'inclino i t'ofereixo el penediment del meu cor contrit que se submergiex en el seu no-res i en la teva santa presència. T'adoro en el sagrament del teu amor, la inefable Eucaristia. Desitjo rebre't en la pobra residència que t'ofereix el meu or; esperant la felicitat de la comunió sacramental vull tenir-vos amb esperit. Vine a mi, oh Jesús meu, que jo vinc a Tu. Que el teu amor inflami tot el meu ésser en la vida i en la mort. Crec en Tu, espero en Tu, t'estimo.

Traducció: Pere Prat